

Enderrock | Sergi Núñez | Actualitzat el 17/01/2023 a les 13:00

ARAR: «Nosaltres no tenim cap necessitat d'etiquetar-nos, però el món sí»

Parlem amb el duet que conformen la barcelonina Marina Tomàs i la gironina Maria Cruz

ARAR | Paola Becerra

La barcelonina Marina Tomàs i la gironina Maria Cruz són dues músiques en constant moviment. Amb un bagatge per tota mena de projectes, les dues van coincidir a la banda de **Joia** quan girava el seu primer disc *Companyes* (autoeditat, 2018). D'allà en va sortir la primera espurna per acabar creant un projecte plegades: **ARAR**, que avui presenta el disc debut homònim. En parlem amb totes dues.

Totes dues heu estat submergides en molts projectes. Com va sorgir néixer el vostre duet?

Marina Tomàs: Un dia vam asseure'ns a un bar i, xerrant, xerrant, vam confessar-nos que les dues havíem pensat de proposar-li a l'altra fer un projecte plegades. Bàsicament, teníem ganes de passar temps juntes tocant, investigant i creant.

Maria Cruz: Aquest projecte va sorgir de la necessitat de compartir el nostre rerefons musical juntes. Sense cap pretensió ni objectiu a curt o llarg termini. Simplement jugar, crear i generar un espai en blanc sense límits, etiquetes ni judicis.

El vas començar per una necessitat de tenir un projecte propi en el qual tenir el control artístic?

M.T: La idea de tenir un projecte propi ens engrescava molt, però més aviat va sorgir d'una necessitat genuïna de quedar i veure què succeïa. Al principi, assajàvem com qui queda per fer un cafè i explicar-se la vida, sense calendari ni objectiu concret. L'estiu del 2021, em van oferir un bolo amb molta antelació. Era per tocar a l'Ateneu de Sant Cugat el 25 de novembre. Ràpidament, vaig trucar a la Maria per proposar-li de fer-lo juntes. Aquesta va ser l'excusa perfecta per marcar-nos l'objectiu de fer un repertori propi.

M.C: Tenir el control artístic és bàsicament sinònim de llibertat. I la llibertat era la necessitat que sentíem totes dues per fer el que estem fent. En aquell moment, però, no vam prendre cap decisió, sinó que s'ha anat creant el projecte per si mateix al llarg d'aquests dos anys.

La Marina també forma part de la banda de Maria Rodés, mentre que la Maria és la saxofonista i veu de Pepet i Marieta. Quines diferències percebeu entre Arar i els altres projectes?

M.C: La diferència que sento és clara, evident i meravellosa. Cap dels projectes en què estic s'assembla a cap altre, i aquí rau la raó d'estar en tots ells. Beure de diferents fonts i inspiracions és el que més em completa a la vida, ja sigui tocant diversos estils com exercint diferents rols.

M.T: El món de la música és molt ampli i divers i, al final, el que els músics volem és poder viure d'això. Cadascuna s'enriqueix a la seva manera de treballar amb altres formacions. És la universitat de la vida la que et porta cap aquí i cap allà, i de tot aprens un munt de coses. No només a nivell musical, sinó també humà.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=9Ak91VOqa4I>

Estilísticament, el disc beu de llocs diferents, des del folk al jazz o la cançó d'autor.

M.T: Hi ha com un pòsit dins de cadascuna de tot el que hem anat escoltant i tocant. Això al final, es veu reflectit en el treball personal de cadascuna. Quan ajuntes més d'un cap en un projecte és molt divertit veure com pensa i crea l'altre i com es pot trobar un nexa d'unió. En cap moment ens hem plantejat un estil en concret: hem deixat volar les nostres influències al lliure albir. Això ha comportat que un tema porti més a la cançó d'autor, un altre a sonoritats una mica més jazzístiques o fins i tot que la guitarra tingui el seu moment pròxim a la guitarra clàssica.

Aleshores, ubiqueu el disc dins d'algun calaix estilístic o preferiu no etiquetar-lo?

M.C: Fa temps que pensem en aquesta pregunta. Nosaltres no tenim cap necessitat d'etiquetar-nos, però el món sí. És llavors quan intentes buscar el teu forat. Crec que no hi ha un lloc on encaixem al 100%. Els oients i la gent externa al projecte ens han definit dins l'estil de músiques del món, que en el fons és com no etiquetar-te d'una forma concreta sinó més aviat relativa i etèria. De totes les etiquetes, si n'haguéssim de triar alguna seria aquesta.

El disc té bastants passatges instrumentals i, fins i tot, quan apareixen les veus, a vegades prescindi de posar-li lletra. Heu volgut intentar prescindir parcialment de la paraula?

M.T: La paraula hi és quan hem sentit la necessitat que hi sigui. No ha estat intencionat fer-la ni més ni menys protagonista. La veu no deixa de ser un instrument més i hem volgut utilitzar-la també com a tal, com a llenguatge purament musical.

ARAR Foto: Paola Becerra